

[Ole Bjørn Kraft.]

andetsteds, og det er et alvorligt spørgsmål, om ikke den nuværende politik, og den politik, som nationalbudgettet gør sig til talsmand for fremover, gør os mindre og mindre konkurrencedygtige udadtil.

Det er naturligvis rigtigt, at det gælder om at sætte pres på investeringen, men det er ikke ligegyldigt, til hvilke priser det sker. Et æret medlem af det andet høje ting, formanden for De Samvirkende Fagforbund, hr. Eiler Jensen, har nylig i en tale bebrejdet industrien, at den savner det fornødne sus i sin genopbygning. Rent bortset fra at jeg synes, at denne bebrejdelse skyder i nogen grad over målet, så kan man naturligvis ikke sådan uden videre se bort fra den omstændighed, at indkøb af råmaterialer m. v. for tiden er forbundet med en vis risiko, fordi et prisfald ude allerede er ved at indtræffe eller i hvert fald forventes. Mit parti har intet ønske om at stemme prisfaldet ude. Vi har bl. a. i spørgsmålet om tilskudsordningerne til forbrugerpriserne gjort os til talsmænd for en politik, som tilvejebragte grundlag for et naturligere prisleje, der atter er forudsætningen for, at prisfaldet kan slå igennem, men det er vor opfattelse, at det vil være nok så betydningsfuldt, om staten og samfundet bidrog til at give erhvervene et sådant omkostningsniveau, at deres konkurrenceevne og produktionslyst fortsat kan opretholdes, i stedet for ved bestandig at udlodde ny købekraft at sætte omkostningsniveauet i vejret. Det tjener kun erhvervene til ære, at de i så vid udstrækning som muligt søger at gardere sig mod fejlinvesteringer. Vi har bitre erfaringer fra før i tiden, særlig efter den første verdenskrig, for de konsekvenser, som fejlinvesteringer kan føre med sig. Der har jo også været eksempler på dette i den senere tid; jeg tror ikke, man vil følge eksemplet fra Næstved.

Man vil måske heroverfor hævde, at det konservative folkeparti ved at indgå på det nys afsluttede skatteforlig selv er med til gennem skattelempelser at give befolkningen øget købekraft og dermed prisstigningen luft. Som middel til forbrugsbegrænsning er skattepolitikken imidlertid et tveægget sværd. På den ene side kan den, hvis staten er tilstrækkelig standhaftig, bidrage til at begrænse forbruget, på den anden side kan den få en så deprimerende virkning på befolkningen, at den simpelthen hemmer arbejdslysten og opsparingsviljen og opfindsomheden. Det er nu engang muligheden for at kunne øge indkomsten, der er drivkraften for de fleste menneskers fremdrift. Det er vor opfattelse, således som mit partis ord-

fører, det ærede medlem hr. Aksel Møller, har fastslået det, at skatteskruen i forhold til mellemindkomsterne er ved at gå over gevind, og det er meget nemt at forsvare vort standpunkt overfor et samfundsmæssigt synspunkt. Det forslag, som regeringen oprindeligt stillede, og som kun gav lempelser for alle såkaldte forbrugerindtægter, indebar ikke mange muligheder for en forøgelse af den private opsparing. Det lykkedes os at få rettet noget ved dette forhold ved de gennemførte lempelser for mellemindkomsterne, men det var utvivlsomt til skade for opsparingen og for det formål, som nationalbudgettet har stillet sig og regeringen, at man ikke fulgte vort forslag om en ophævelse af sidste års tillægsindkomstskat.

Der kan iøvrigt være grund til at spørge regeringen, med hvilke midler den agter at fremme den private opsparing her i landet. Nationalbudgettet angiver betydelige tal for denne opsparingsforøgelse, men hvordan tænker man sig at nå de her opstillede mål? Agter den højtærede regering og finansminister at stabilisere renteniveauet og gennem sin økonomiske politik hindre et fald i renten? Vil man sørge for, at forventningerne om prisfald, og vel at mærke et prisfald, som slår igennem her i landet, opretholdes, og vil man gennem sin skattepolitik, til eksempel ved at foreslå lempelser i formueskatten, eventuelt dens bortfald, friste borgerne til at lægge penge til side?

Det er med rette blevet hævdet, at mangt og meget takket være Marshallplanen og den gode høst i fjor har formet sig bedre for os i dette forår end på noget tidligere tidspunkt siden krigen, men vi har ikke brev på, at der ikke bliver vanskeligheder for vort land fremover. Prisfaldsperioden, hvor meget vi end ønsker den, vil naturligvis rumme sine farer. Alle vore kræfter må derfor sættes ind på at bevare og udbygge erhvervenes konkurrenceevne. Vi kan snart komme til at stå i den situation, hvor vi får vanskeligheder ved at afsætte vore varer, hvis de ikke er tilstrækkelig gangbare, både hvad deres art og hvad deres pris angår. Regeringen må i tide søge rigsdagens bistand til en konstruktiv erhvervspolitik, således at aktiviteten i erhvervene kan opretholdes til gavn og nytte for den samlede befolkning.

Må jeg iøvrigt slutte denne min omtale af nationalbudgettet med at rette en forespørgsel til regeringen, til den højtærede handelsminister eller finansminister, hvem der nu vil besvare den; det er jo muligt, man har et acceptabelt svar på den. Hvorfor har man ikke sørget for at tilvejebringe et sammenligningsgrundlag mellem dette og forrige